

[Grethe Philip.]

bedst, ved at man hjælper dem til at komme ind i det almindelige byggeri gennem støtte, eventuelt til boligindskud eller til forudbetaling af huslejen, og jeg håber, at en del af de 7 mill. kr., som socialministeren nu synes at få til rådighed til støtte for betrængte enlige forsørgere, kan sættes ind også på at skaffe de enlige bedre boligforhold.

Der bør gøres en ekstra indsats for at sikre byggeri af plejehjem, siger forespørgerne. Ja, det kan jeg da slutte ganske op om. Vi har brug for at sanere mange efter min mening utilstodeligt dårlige plejehjemspladser, særlig inden for de private plejehjem, pladser, som vi ikke har mulighed for at nedlægge i dag, fordi vi så ikke har noget andet sted, vi kan anbringe de gamle. Vi må også regne med, at behovet for plejehjemspladser er større end tidligere antaget. Socialministeren var for et øjeblik siden inde på de nye behovsundersøgelser, der har været foretaget, og de tyder jo i høj grad på, at vi skal have flere plejehjemspladser, end vi tidligere har regnet med. Jeg tror også, man må kunne regne med, at efterhånden som plejehjemmene forbedres, vil flere af de ældre selv være interesseret i at komme ind på plejehjem, og det vil også hyppigere blive dem tilrådet fra lægeside.

Men i øvrigt bør vi vel stadig væk fortsætte ad den linje, som vi har været inde på i de sidste år, hvor vi gør alt, hvad vi kan, for at støtte de ældre og de gamle, så de længst muligt kan blive boende i deres egne hjem, i hvert fald så længe de selv ønsker det.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind på spørgsmålet om tilsynet med plejehjemmene, som jeg så ofte tidligere har talt om, men jeg vil dog gerne sige, at vi stadig må være meget opmærksom på, om disse plejetilsyn fungerer. Oprettelse af amtsplejeudvalg med særlige beføjelser er nu mulig efter loven. Jeg ved ikke, om socialministeren i dag kunne oplyse os om, hvor mange amtskommuner der har indført denne særlige ordning.

Jeg kan også slutte op om den målsætning, der går ud på ved byplanlægningen at tage mere hensyn til børnene og de unge, bl. a. ved oprettelse af flere fritids-

faciliteter og ved at udbygge det, vi tidligere kaldte den forebyggende børneforsorg, og som vel nu hedder børneforsorgens daginstitutioner. Måske hele narkomanidebatten kan få den gunstige indvirkning, at der i bredere kredse kunne blive meget større forståelse for betydningen af at skabe gode opholdssteder og aktivitetsmuligheder for de unge. Til syvende og sidst er det jo det, der vil være det bedste værn imod, at vi får en galoperende udbredelse af farlige narkotiske forbrugsvaner blandt de unge. Der ligger her opgaver, som egner sig særlig godt til at blive taget op på lokalt plan.

Det er mit indtryk, at interesse og initiativ er stærkt svingende fra kommune til kommune, og jeg har ikke helt kunnet frigøre mig for den tanke, om vi ikke burde gøre mere for at inddrage de unge familier i aktivt kommunalt arbejde. Jeg tror givetvis, det ville være med til at gøre de ydre forhold i disse områder mere børnevenlige.

I det hele taget bør vi i større grad end hidtil støtte familier med børn. Vi har nu vedtaget lovgivning om forhøjelse af børnetilskud og indførelse af moderskabsydelse. Når loven træder i kraft 1. januar 1970, vil den betyde en øget hjælp til familieforsørgere, særlig til de enlige forsørgere. Men vi må stadig videre.

Højt på ønskelisten står en forhøjelse af børnetilskuddene til forældre med småbørn, fordi pleje og pasning af et lille barn enten betyder nedgang i indtægt, hvis moderen bliver hjemme, eller øgede udgifter, hvis moderen går ud og barnet skal passes af fremmede. Vi ønsker, at moderen selv skal kunne træffe sit valg med hensyn til, om hun vil lægge sin arbejdskraft ude eller hjemme, men vi mener også, at det må være rigtigt, at det øvrige samfund hjælper familier med småbørn mere, end det nu er tilfældet.

Under debatten forleden om ændring af børnetilskudsloven var jeg som mit partis ordfører inde på en række spørgsmål vedrørende de enlige mødre og fædre. Jeg skal ikke her gentage, hvad jeg dengang sagde, men blot nævne, at vi stadig har grupper af enlige forsørgere, der lever under meget vanskelige forhold, og som i høj grad trænger til støtte og aflastning efter en individuel bedømmelse af behovet.

Det er jo så sandt, som det er skrevet i forespørgslen, at det er vigtigt, at restfattig-